

..ו'אט-נאם הקטנה" בגבול

ניראו ארבע נקודות מתקרבות מכיוון דמשק. עוד לפני שהופיעו מעל לאזור הגבול, הוכיח להם המלכודת הקטלנית. כאשר הופיעו ארבעת המיגים, הם ראו מטוסים ישראליים מדרום לכינרת. הארבעה קפצו מאושרים מיתרון ההפתעה. אבל לפני שיכלו להתקרב למטוסים הישראליים, גילו לתדהמתם כי יתרון הגובה וההפתעה נתון לא בידיהם — כי אם בידי ארבעה מוראזים ישראליים.

קרב זה ארך שלוש דקות בדיוק. סיפר אחד הטייסים הישראליים: "יכולנו לראות אותם בבידור: מוכספים על הרקע החום של האדמה." זהו מצב שכל טייסקרב חרץ עליו: לרכב על מטוס היריב. התוצאה: שלושה מיגים נפגעו מטוח קצר, שנע בין 150 ל-300 מטרים, והתרסקו בתוך ירדן. הטייסים ופרשנים נלהבים לציניהם עוד ינתחו את התופעה המרכזית של קרבות אלה: שמתוך ששה מטוסים שהופלו, הצליחו חמישה טייסים להינצל. היו שהסבירו זאת בעובדה, כי כיסא המפלט של המטוסים הרוסיים הוא המעולה בעולם. אחרים הסיירו זאת במשפט הקצר: "הם נהגו מטוסים, לא טייסקרב. הם היו מוכנים לקפוץ עוד לפני שנפתחה עליהם אש." הסבר רציני אחר: "הם עסוקים מדי בחשבונות פורליטיים, כדי להתאמן ברצינות."

רק במיקרה אחד — בקרב האחרון בו הופלו שלושת המיגים — ניסה אחד הטייסים הרוסיים להגיע למצב של ירי. אבל התנהגות הטייסים הרוסיים היא תופעה צדונית. היא קבעה את תוצאות ההיתקלות של השבוע; היא אינה יכולה לקבוע את התפתחות בעתיד. התפתחות זו תלויה בשיקולים שהיו קיימים עוד לפני הקרבות של יום ו'. הם לא השתנו — הם רק הוחרפו.

★ ★ ★

הארזה הכועס

אחד השליטים החשובים בדמשק הוא הגנרל חאפז אל-אסד, מפקד חיל

טיבוב בכיוון דרום, כשקיבלנו הודעה מה בקר: יש מטרה! לכו עליה!"

המטוסים הרוסיים ניתגלו בלוח המכ"ם הישראלי, עוד לפני ששני הטייסים יכלו להבחין בהם. יפתח ובן-זוגו היפנו את מטוסייהם בכיוון שנמטר להם עלידי ה בקרה. המשיך יפתח: "הפעלתי את המכ"ם במטוסי ואיתרתי את הסורים, בערך בטווח של 16 קילומטר. התקרבו אליהם."

בני היה הראשון שהבחין במיגים, כי מרחק כשלושה קילומטרים. גם הסורים גילו את המיגים, אבל, לדברי יפתח: "לא ראינו שהם מבצעים איזו שהיא תנועה לקראת קרב. השארתי את מספר 2 והלכתי לירות במיג שהיה קרוב אלי. הצלחתי לסגור די מהר. בצדדו הראשון עפה לו כנף. ראיתי את המטוס מתגלגל באש ועשן."

המיג השני נעלם. הישראליים התחילו לחפש אחריו, שוב בעזרת הבקר, שישב הרחק בתוך שטח ישראל. גם הפעם היה זה בני שראה אותו ראשון. יפתח אמר לו: "לך אחריו!"

הקרב התנהל כשהמטוסים טסים מעל למהירות הקול. לכן היו דרושות רק דקות מעטות, כדי שימצאו את עצמם בשמי המיגים. זה לא הפריע לישראלים. הם קיבלו היתר מפורש לא להתחשב בגבולות. יפתח: "בני התיישב עליו וירה בו. ניראו פגיעות, אבל המיג לא נפל. נשאר לנו מעט דלק במיכלים, והיינו צריכים לסיים במהירות את המלאכה. הוריתי למספר 2 לזון הצידה וגמרתי עם העניין."

המיג השני נפל בלהבות ברחובות דמשק. היתה זו רק פתיחה. כעבור שעה ורבע שוב נתקלו מיראזים במיגים — ומטוס סורי שלישי הופל, ליד גשר בנות יעקוב. אבל הקרב המרתק והאחרון של אותו יום התרחש מדרום לכינרת, מעל לנקודה בה נפגשים גבולות סוריה, ישראל וירדן. החזית היתה כבר שקטה. ההפגזות, היריות והפצצות-האוויר תמו. רק באוויר חגו עדיין מטוסים ישראליים. על מסך המכ"ם

מאח

שלום כהן

תארו לעצמכם שזה היה קורה ה' שבוע בישראל:

מטוסים ערביים השתלטו על שמי הארץ. עד למבואות תל-אביב. קול ישראל התחיל לשדר קריאות-אזהרה לאזרחים, כי מטוסי האוייב פועלים בתחום האווירי של המדינה. תותחים נגד-מטוסים, המוצבים בפרברית, פתחו באש. חיי העיר, שהיו בשיא ה' קדחתנות של שעות-הצהרים, נעצרו בבהלה.

מה היה קורה אחרי כהלה זאת?

★ ★ ★

קרב בשמי דמשק

את השאלה הנשאלת עתה ביחס לסוריה. כי מה שעשה לה חיל-האוויר הישראלי ביום השישי האחרון חורג הרבה מעבר לכל תקרית-גבול קודמת. קרבות יום ו' לא היו מוגבלים למוצבים ה' מרוחקים מתודעת האזרח הסורי, אלא אירעו לגודל עיניהם של תושבי דמשק עצמה. "כן," סיפר סרן של חיל-האוויר, "ראיתי את דמשק. היא נראתה כמו כפר ערבי ש' גדל מאד."

לא ברור אם גם בני דמשק הסמיקו לראות את סרן יפתח. אבל אין ספק שרבים מהם ראו את המיג שהופל על-ידו בלהבות, לתוך אחד מפרברי הבירה הסורית.

יפתח ובן-זוגו בני, ארבו בשמי סוריה, בשני המיראזים שלהם, עוד לפני שה' תרוממו המטוסים הרוסיים מן הקרקע. הם חגו מיוזרחת לעיירה כונייתה — במחצית הדרך בין הגבול הישראלי לבין דמשק — כדי לאבטח את המפציצים הישראליים ש' תקפו אותה שעה את מוצבי-הגבול. סיפר יפתח, יליד גבעת-ברנר: "עשינו

פני הפגיעה

בפגיעה

אחרי הפגיעה

הודות לאמצעי-ההירוח זה לא נפגע איש בדמשק, למרות שהומטרו עליו למעלה מ-150 פגזים. משמאל: בני הדור המבוגר יותר. אחד מהם מדגים את קרבי-האוויר בין המטוסים, בו חזה בשמי הקיבוץ.

המספלות וה' פעוטות של קיבוץ האון ירדו למיקלטים עוד לפני שיצאו הסרקטורים לשטח.

בני המשקים המופגזים